

ски, и като разгледвахме за къщи тукъ тамъ за да прѣспимъ, намѣри се на единъ Бояджия съпругата му да ни покажи въ тѣхъ да прѣспимъ и се спрѣхме. Той бѣше Иванъ Бсяджията, на самата права улица въ срѣдата на Дрѣново, съ скоро направени къщи надъ пѣти и се благодарихме. Вечеръта приспахме, той ни капеше да останемъ у тѣхъ тамъ колкото врѣме искаме, щото ако се случи да се разбиятъ и повърнатъ назадъ пакъ Турцитѣ, за да се завърнемъ по-скоро за мѣстата си, склонихме на прѣдложението му и рѣшихме да останемъ тамъ да живѣеме. Той бѣше единъ доста добродушенъ и разбранъ Дрѣновчанинъ, прие ни много гостолюбиво, нахрани ни, на гости ни, вечеръта ни даде постелки да се завпие, при туй поразказа ни и за тѣхнитѣ страдания и Турско избѣгване, дордѣ да пристигнатъ Руситѣ до Габрово и на Балкана, та благополучно прѣкарахме и нея нощъ.

На другий день вторникъ 9-ий Августа, станахме, благодарихме Бога, по разходихме се изъ градеца, приготвихме си нуждната храна и си почивахме; но нещеш ли ти него день часа между седемъ и осемъ отъ къмъ горний край на Дрѣновскитѣ мостъ, се дигна една неразбрана врѣва и годѣма навалица отъ задихтени и улашени бѣжанци едвамъ влѣчатъ товаритѣ и дѣчицата си, бързатъ да заминуватъ къмъ Търново, произшествие, което смути цѣлото Дрѣново и всичкитѣ рѣшени да си почиватъ и останатъ тамъ; тѣй щото, като молния се разнесе единъ слухъ помѣжду хората: че «Черкезитѣ минали прѣзъ Етъра Балкана и нападнали на Габрово, гдѣто Габровци и всички други бѣгали сега». Извѣдижжъ улицата се напълни съ хора и неможеше да се помине отъ навалица. Тамъ на едно мегданче, имаше двѣ кола руски болници распрѣгнати съ двѣ три сестри милосердия, които идехъ отъ Търново праздни за къмъ Габрово да прѣнасятъ нѣкои прѣдписани тѣмъ болни, гдѣто като чу това самий русецъ, оплашенъ и смутенъ обърна колата за къмъ Търново и хората едвамъ сварихъ да бѣгатъ, а пакъ неговий другаръ бѣше българинъ опълченецъ отъ червений кръсть, който веднага се метна